

יעקב שי שביט

שחיית שחרית

גוּנֵי הַחֶשֶׁךְ.
כְּמַעַט כְּמַעַט הַלֵּילָה מְפַנֶּה אֶת מְקוֹמוֹ לַיּוֹם.
כְּנַחַל הָעוֹרֵג אֲנִי נִשְׁאָב אֵלַיךְ
כְּרוּחַ הַמְּלַחֶכֶת אֶת חוֹפֶךְךָ.

הַשְּׁחִיץ שֶׁל פִּיקָאסוֹ אֲנִי עֹכְשׁוֹ
זֶה אַרְךָ הַגַּפִּים, שְׁנַתִּים לִפְנֵי שְׁנוֹלְדֵתִי
מִתְמוֹדֵר מִדַּת אָדָם עַל מִצְעָדֶךָ.
אֶתָּה רוֹגֵעַ
וְאִם אֶתְמִיד אוֹלֵי אֲגִיעַ אֶפְלוֹ עַד קַפְרִיסִין,
עַד אָז,

אוֹלֵי כְּמוֹ דְּאֵלֵי גַם אָרִים קִמְעָה אֶת כְּסוֹת עוֹרְךָ
לְהִרְאוֹת לְאַהוּבֵתִי אֶת הַלְדַת וְנוֹס –
הֲרִי אֵלַי הַבֵּית רַק אֵלַי הַבֵּית הֵם.

הַדְּמָמוֹת עוֹד מְרִיעוֹת, אֲבָל
אֲנִי שָׁב וְהוֹפֵךְ פָּנַי לְשָׁחוֹת הַבֵּיתָה.
מִעֲלֵי, עוֹדֵן שְׁחָרוֹת כְּלֵילָה רַק עֵינֵיהֶן רוֹשְׁפוֹת,
צְפוּרֵי עֵנָק בְּמִרוֹחִים קְצוּבִים
יִוִּרְטוֹת דְּרָכָן אֶל עֵבֶר מְסֻלּוּלֵי הַנְּחִיתָה
וּמְמוּל עַל הַטִּיֶּלֶת גְּחִלִּילִיּוֹת מְהַנְדְּסוֹת
מְכַבּוֹת בְּבַת אַחַת פְּנִסִּיהֶן.
וְרַק הֵיִם.

בְּמִשְׁבֵּי מַחְשְׁבוֹתֵי הַיָּם הוּא
גַם הַשִּׁיחַ וְהַשִּׁיג אוֹדוֹתָיו.

קו הַרְקִיעַ כְּנִגְדֵי כְּלוֹנְסָאוֹת עֲנֵק קוֹדְרִים
 הַנְּעוּצִים בְּשָׁמֵי הָעִיר
 מוֹל כְּסוּפֵי יָרֵחַ שֶׁל תְּמוּז
 מוֹל זֶהר רֵאשׁוֹנֵי מוֹרִיד וּמִתְאַדֵּם לוֹ לְאֵטוֹ
 עַד שֶׁהָאָדָם גָּרוֹם מִצְהִיב וּמִתְבּוֹלֵל
 כְּמוֹ הַד צִיּוֹר שֶׁל גִּ'קֶסוֹן פּוֹלוֹק.

עֲכָשׁוּ
 כְּשֶׁהִצְהִב גּוֹלֵשׁ אֵלַי מֵעֵבֶר לַחֹמֶה
 אֲנִי חוֹתֵר, נִשָּׂא עַל נִהְרַת הַשֶּׁמֶשׁ
 הַמְשַׁתְּפֶכֶת אֶל הַיָּם,
 וּכְבֹר אֲנִי מִמְרִיא אֶל תוֹךְ הָאוֹר – אִיזוֹ
 שְׁחִיָּה שֶׁלֹּא הִיְתָה כְּמוֹהָ
 שְׁחִית חֲמֻדָּה!

חורף

מִמֶּשׁ בְּשַׁעַת טְרוֹם שַׁחַר זֶה הַחֲבִיבָה עָלַי פֶּסֶק הַגֶּשֶׁם
 וּכְבֹר אֲנִי דְחוּף לְהַתְפַּעֵם מִסְעָרוֹת לְבָבְךָ הַחֲרָפִיּוֹת

אֶת לַחֵשׁ חִלּוּמוֹת הַקִּיץ הַטְּבֵעֶת בִּי מִכְבֵּר
 עִם זֶהב הַבִּקֵּר הַמְרִצָּד בְּמִצּוֹלוֹת.
 צִלּוֹל אֶךְ לֹא שְׁקוּף, שׁוֹלֵה אֶת טְמוֹנוֹתַי מִסְּפוֹנוֹתֶיךָ,
 לָךְ אוֹתִי קְרָאתִי שׁוֹב וְשׁוֹב כְּמוֹ שְׁאֲמִי קְרָאָה אֶת סְפוּרִיָּה לִי
 יָלַד עַל הַדָּשָׂא בְּנִהְרִים
 וּבְכַחֲלִיךָ נִקְרָאוּ לִי רְמִזִּים שֶׁל תּוֹכְנוֹת שְׁעוֹד תְּבִאֵנָה

עֲכָשׁוּ מִשְׁהִגְעִתִי גְשָׁמִים שׁוֹב נִתְכִּים אֲבָל אֶתָּה
 עוֹד מֵעֵבֶר עַל מְדוּתֶיךָ מוֹל הַהֶלֶךְ הַנִּפְעֵם לוֹ עַל עֲמָדוֹ
 וְאֲנִי מִדַּת אָדָם אֲנִי מוֹרֵד לָךְ
 הַיָּם

רָאָה, שַׁחַר הָעֲנָן נִבְקַע וּכְבֹר אֶתָּה נִמְשַׁח לִי
 בְּגוֹנֵי יָרֵחַ